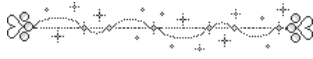

ปฐมบท

อาณาจักรบุคว์ อาณาจักรที่ฟูเฟื่องด้านการรบและเศรษฐกิจมากที่สุดขณะนี้ แต่ถึงกระนั้นก็มีน้อยคนนักที่จะเคยได้ยินนามแห่งอาณาจักรนี้ ด้วยเหตุที่ตั้งอยู่ในสถานที่ลับลับเหนือสุดของโลก ภายใต้อากาศหนาวเย็นตลอดเวลา แม้จะเป็นหน้าฤดูใบไม้ผลิก็ตาม

ภายในอาณาจักรแบ่งออกเป็นสามชนชั้นคือ 'ชนชั้นกษัตริย์' ชนชั้นที่อยู่เหนือทุกชนชั้น เปรียบประหนึ่งเทพที่คุ้มครองอาณาจักรนี้มาช้านาน ชนชั้นรองลงมาคือ ชนชั้นของพวกที่มี 'อำนาจเหนือธรรมชาติ' มีหน้าที่ปกปักรักษาชนชั้นกษัตริย์มาตั้งแต่สมัยบรรพกาล ชนชั้นสุดท้ายเป็นชนชั้นของ 'คนธรรมดา' ไม่มีอำนาจใดทั้งสิ้น เป็นชั้นต่ำสุดที่ถูกเหยียดหยามเรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

อาณาจักรเขตลอยฟ้า เป็นที่อยู่อาศัยของพวกมีพลังพิเศษต่างจากคนธรรมดา ถูกแบ่งออกเป็นส่วนๆอย่างลงตัว ด้านนอกสุดเป็นที่อยู่ของพวกฝึกหัดใหม่หรือไม่ก็เป็นพวกที่มีพลังอำนาจสูง เพื่อที่จะคอยสอดส่องดูแลอาณาจักรเขตลอยฟ้าให้ปลอดภัย ภายในถัดเข้ามาเป็นของพวกที่มีพลังอำนาจสูง เป็นที่อยู่ของนักรบที่คอยส่งกำลังเสริมออกไปช่วยด้านหน้าเมื่อเกิดเหตุจำเป็น ชั้นในสุด ใจกลางของเมืองลอยฟ้านี้เป็นที่อยู่ของพวกที่มีพลังมากที่สุดและเป็นพวกเลือดบริสุทธิ์ เกิดมามีพลังอำนาจโดยไม่ต้องฝึกปรือเหมือนคนอื่นๆ รวมถึงชนชั้นกษัตริย์ก็อยู่ที่นี้ด้วยเช่นกัน ทุกๆส่วนถูกจัดอย่างสวยงามและหรูหราไม่ว่าจะเป็นอุทยานที่มีดอกไม้บานาพันธุ์ น้ำพุสีรุ้ง และภายในตัวเมืองนั้นประดับด้วยอัญมณีมากมาย ต่างจากเมืองด้านล่างที่อยู่ในอาณาจักรเดียวกันอย่างสิ้นเชิง

เมืองด้านล่าง จะเป็นเมืองที่เรียบง่ายและสวຍบริสุทธิ์โดยไม่ต้องตกแต่ง ธรรมชาติสร้างตัวของมันขึ้นมาเอง พุ่มหญ้าสีเขียวขจีทอดยาวสุดลูกหูลูกตา ดอกไม้หลากสีหลากพันธุ์ต่างพากันส่งกลิ่นหอมลอยตามแรงลมที่พัดผ่านพื้นที่นี้อย่าง ทะนุถนอมอ่อนโยน บ้านทำจากไม้ มุงหลังคาด้วยหญ้าและกองฟาง แซมด้วยดอกหญ้าดอกจิว วิถีชีวิตที่เรียบง่ายของคนด้านล่างดูมีเสน่ห์ประทับใจอย่าง

แปลกประหลาด

เมื่อบนดินแห่งนี้ หามีแต่เพียงสามัญชนผู้ไร้เวทมนตร์ไม่ ยังมีพวกเปี่ยมอำนาจเหนือพลังธรรมชาติปะปนอยู่...เพียงแต่มีน้อยแสนน้อย และบางคนถูกส่งลงมาเพื่อดูแลไม่ให้คนที่นี้ก่อภพต่อคนบนเมืองฟ้าที่เท่านั้น ทั้งที่ไม่มีทางเป็นไปได้เลย แต่ตระกูลที่มีพลังเหนือธรรมชาติที่ลงมาอาศัยอยู่ด้านล่างโดยเต็มใจมิใช่ถูกส่งลงมาควบคุมคนเมืองดินก็มี

ตระกูลยูวิลีเนีย และตระกูลโคเวทเทีย สองตระกูลเป็นมิตรกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ลงมาอาศัยอยู่เมืองบนดินด้วยความเต็มใจในสายลมและแสงแดดจริงๆของธรรมชาติมากกว่าของที่ถูกรังแต่ด้วยเวทมนตร์ทั้งหลายอย่างเมืองลอยฟ้า

คลาสนาย่า ยูวิลีเนีย หญิงสาวเจ้าของตาสีเพลิง ทายาทเพียงคนเดียวของตระกูล เป็นนางรำที่งดงามและเลื่องชื่อมากที่สุดในอาณาจักร ร่างแบบบางสูงระหง ผสมสีดำนวลตองยวระเรี่ยไปกับพื้น ผิวสีขาวนวลราวกับหิมะที่ปกคลุมอาณาจักรแห่งนี้เกือบตลอดทั้งปีของนาง ช่างดึงดูดสายตาของคนมากมายให้ต้องเหลียวมอง ทั้งชาวดิน(คนไม่มีพลังพิเศษ)และชาวฟ้า(กษัตริย์และผู้มีพลังเหนือธรรมชาติ) ต่างอยากได้นางมาครอบครอง หากแต่ด้วยอุปนิสัยไม่ชอบพูดคุยกับใคร ความทะนงและถือตัวของนาง ทำให้ชาวดินไม่ค่อยชอบใจนัก

เชียร์ โคเวทเทีย หญิงสาวผู้เป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของคลาสนาย่า ตระกูลของนางเป็นตระกูลนักรบรวมถึงนางด้วย นิสัยของเชียร์นั้นแตกต่างกับคลาสนาย่าราวฟ้ากับดิน ความอ่อนน้อมถ่อมตน ช่างคุยและรำเริงอยู่เสมอ นั้นจึงทำให้เข้ากับคนได้ง่ายดาย เป็นที่รักใคร่ของชาวดินอย่างที่สุด "ใบหน้าเรียวสวย ดวงตาสีเหลืองอำพันช่างงดงามไร้คำบรรยาย ผิวสีน้ำผึ้ง ผมยาวสลวยสีทองช่างเหมือนนางฟ้านางสวรรค์นัก" นี่คือนิสัยที่ทุกคนล้วนบรรยายถึงเชียร์

ชายหนุ่มเจ้าของรูปหน้าเรียวแทบจะซูบ ดวงตาสีดำสนิทมองเบื้องหน้าเหมือนถูกมนตร์สะกด เขาเหลียวซ้ายแลขวาอย่างตื่นตะลึง กระชับดาบในมืออย่างหวาดระแวง เสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่งเหมือนผ่านสนามรบมาซักร้อยครั้งหลุดลุ่ยจนแทบจะไม่สามารถคลุมร่างกายได้อยู่รอบร่อ

"ใคร!" เขากะชับดาบในมือตามสัญชาตญาณแห่งการระวังตัว เมื่อได้ยิน

เสียงพุ่มไม้ขยับอยู่ด้านหลัง

"ข้าต่างหากที่ต้องถามว่าเจ้าคือใคร" เสียงแหลมเล็กที่ไม่ต้องเห็นก็รู้ว่าเป็นผู้หญิงดังออกมา ก่อนที่เจ้าของเสียงจะออกมาจากพุ่มไม้ พลางมองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยสายตาประเมินถี่ถ้วน ในมือนางเองก็มีมีดสั้นถือกระชับไว้ด้วยท่วงท่าของผู้ที่มีความชำนาญในการใช้อาวุธอย่างดี ผิวสีน้ำตาลเนียนรูปร่างเล็ก หากแต่โปร่ง ดูว่องไวระดับกระเจง ผมสีทองเปล่งปลั่งถูกรวบตึงไว้กลางศีรษะผูกด้วยผ้าตัวนสีน้ำตาล เลื้อยแขนสั้นแคศอกทับด้วยเสื้อหนังสัตว์สีน้ำตาลแก่เบื่อนไปด้วยรอยดินและฝุ่น

ชายหนุ่มพูดไม่ออกชั่วอึดใจ หากแต่เขาไม่ได้สนใจเจ้าของเสียงที่มีรูปร่างเล็กบางหรือก เขากำลังสะดุดกับดวงตาสีแดงเพลิงที่แสนจะเฉยชาของหญิงสาวที่ยืนอยู่เคียงข้างเจ้าของเสียงพูดนั้นต่างหาก

กว่าอึดใจที่เขาจะค้นหาเสียงของตนเองเจอ

"ข้าเป็น... ซามูไร"

"ซามูไร" เจ้าของเสียงคนเดิมเล็กคิ้วอย่างสงสัย "จากอาณาจักรอันไกลโพ้นนั้นนะรี?"

เขาผ่อนดาบลงข้างตัวก่อนจะตอบเสียงเรียบ ดวงตาสีดำสนิทราวกับถ่านยังคงจ้องไปยังจุดๆ เดิม

"ใช่ ข้ามาจากญี่ปุ่น พลัดหลงเข้ามาระหว่างรบกับพวกกบฏ"

"เจ้ามาไกลมาก รู้หรือไม่?"

"ที่นี่ที่ไหน" ซามูไรหนุ่มถามอย่างใคร่รู้

เขาเดินรอนแรมผ่านป่าเขามานานหลายราตรี ถ้าเขาไม่คิดไปเองก็คงจะราวๆ สามเดือน เดินทางมาเพียงคนเดียว บุกว่าผาดง ซ้ำมแม่น้ำที่แสนจะเชี่ยวกรากรวกกับป่าคลั่ง เดินผ่านพื้นดินอันแห้งระแหง ผ่านสายฝนกระหน่ำ พายุหิมะกว่าจะมาถึงดินแดนแห่งนี้ ชายหนุ่มเฉียดสิ่งที่เรียกว่า 'ความตาย' นับครั้งไม่ถ้วน

"อาณาจักรบุงคว์" หญิงสาวที่เขาให้ความสนใจมาตลอดเป็นคนตบหน้าเสียงของหล่อนช่างใสกังวาน รูปร่างสูงระหงผิดกับผู้เป็นเพื่อนสาว ผมยาวกรอมเกล้าสีดำสนิทเงาขลับ วงหน้าเรียวยาวรูปไข่ ดวงตาสีแดงคมกริบ จมูกโด่งเป็นสันริมฝีปากบางสีลิ้นกุหลาบ ลำคอยาวระหงสวมสร้อยคอจี้รูปหยดน้ำสีทับทิมล้อมด้วยเพชรเม็ดงามที่เจียรระโนมาอย่างดี

ความรู้สึกบางอย่างแล่นผ่านเข้ามาในร่างกายทำให้เขาเผลอคิดว่า การเดินทางแสนไกลครั้งนี้ อาจมีอะไรมากกว่าที่เขาคิด อาจไม่ใช่แค่การพลัดหลงธรรมดา ก็เป็นไปได้

"บุคร์...มันที่ไหนกัน"

"อาณาจักรแห่งหนึ่งบนโลกใบนี้อย่างไรล่ะ มนุษย์อย่างพวกเจ้ามักจะปิดตาไม่ยอมรับโลกภายนอก แม้พวกข้าจะอยู่ในดินแดนห่างไกลทางเหนือสุด ยังมองเห็นความเป็นไปของโลกได้มากกว่าเจ้าเสียอีก" เจ้าของดวงตาสีอำพันว่าเป็นฉากๆ

"เหนือสุดนั้นหรือ ไกลมากสินะ ข้าไม่อยากจะเชื่อ"

"จงเชื่อในสิ่งที่ท่านได้ยินเถอะไซ้ ท่านมาไกลมาก เอละ เมื่อท่านมาถึงที่นี่ ท่านก็ถือเป็นแขกของอาณาจักรเรา" หญิงสาวเจ้าของตาสีอำพันเว้นช่วงระยะคำพูดพร้อมทั้งเบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อให้เห็นทิวทัศน์ของเมืองเบื้องล่างเชิงเขาตระหง่าน ภาพของบ้านเมืองที่แสนจะเรียบง่ายสะท้อนแดดสีส้มอมชมพูเป็นประกายราวกับอยู่ในห้วงแห่งความฝัน รอยยิ้มของหญิงสาวถูกคลี่ออกเป็นครั้งแรกพร้อมกับน้ำเสียงที่นุ่มนวลขึ้น

"ขอต้อนรับสู่บุคร์ ท่านชามูไร"

หญิงสาวที่เรียกได้ว่าอาวูโลที่สุดแห่งเมืองดิน คือ อีไซเบล ย่าของเซียร์ และยายของคลาสนาย่านั่นเอง นางทอดมองเหตุการณ์ทั้งหมดผ่านหน้าต่างห้องนอนของตนเอง ได้เห็นการมาของชายแปลกหน้า และหลานสาวของนางที่เชิญเขาเข้ามาอย่างยินดี ดวงตามากว้างฉายรอยปริวิตกเต็มที

"เซียร์ เวลาของเจ้าเหลือน้อยเหลือเกิน...นาย้า ต่อจากนี้ความเป็นตายของคนทั้งอาณาจักรจะอยู่ในมือของเจ้าแล้ว"

นาย้า หรือคลาสนาย่านั่งมองชามูไรหนุ่มตรงหน้าอย่างเฉยเมย ไม่มีท่าที่ตื่นเต้นหรือตกใจอย่างใด ใบหน้าเรียบซึ่งราวกับรูปปั้นซึ่งถูกสลักไว้ ดวงตางมและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน ดวงตาสีแดงเพลิงมองสบตาดวงตาสีดำสนิทอย่างไม่ยี่หระชายหนุ่มชะอีกที่ถูกมองจนไม่กล้าที่จะสบตา ต้องเบือนหน้าหลบชะเอง

"นาย้า ข้าเข้าไปได้หรือไม่" เสียงใสดังมาจากด้านหน้าประตู ไม่รอให้ผู้ที่ตนเอ่ยขออนุญาตได้มีโอกาสอนุญาตหรือพูดอะไรก่อน ก็โผล่เข้ามาทันที จนถูกสายตา

ของผู้เป็นเจ้าของห้องเองโดยไม่ต้องพูดทันทีเหมือนกัน

"ขอโทษนายน้า ชำนำอาหารมาให้ท่านชามุไรนะ" นางว่าแล้วก็วางถาดอาหารที่เต็มไปด้วยอาหาร นมเนย ผลไม้มากมายและเหยือกน้ำลงบนโต๊ะทรงกลมที่ทำจากเหล็กดัดสีทองเหลืองชาว่าสูง

เรียวก้อมตัวให้หญิงสาวเล็กน้อยตามธรรมเนียมปฏิบัติ น้ำเสียงขอบคุณที่ตามมานุ่มนวลและถ่อมตัวยิ่ง "เรียกข้าว่าเรียวกะ ขอขอบคุณท่านมาก"

"ชื่อเรียวกัจฉี ท่านชามุไร ข้าชื่อเซียร์ ส่วนนั้น นายน้า คลาสนายน้า" เซียร์เอ่ยชื่อเพื่อนด้วยความสนิทสนม ก่อนจะเติมชื่อเต็ม เมื่อสบตาเจ้าของชื่อ

ร่างบางทรุดลงนั่งเก้าอี้ตัวข้างๆกับชายหนุ่ม

"คลาสนายน้า ชื่อไพเราะนัก แปลว่าอะไรจ้ะนี่"

ไม่มีคำตอบจากหญิงสาวผู้มีนามไพเราะ

"'คลาสนายน้า' แปลว่า 'สีแดง' นะเรียวก" เซียร์ตอบด้วยน้ำเสียงที่ใสกังวาน แวดตาคู่งามระยิบระยับเปล่งประกายความรักใคร่และอ่อนโยนทอดมองเพื่อนสาวและญาติผู้น้อง

'สีแดงเหมือนดวงตาที่มีมนตร์สะกดคุณนั้นนะหรือ ช่างเป็นชื่อที่ไพเราะจริงๆ'

เรียวกได้แต่แอบคิดในใจ แล้วสบดวงตาสีเพลิงที่ยังมองมาด้วยแวดตาล้ำลึกจนมองไม่ออกว่าเจ้าของดวงตานั้นคิดอย่างไรกันแน่

"เจ้าพูดมากไปแล้วเซียร์" เสียงใสดังขึ้นในเวลาถัดมา ร่างโปร่งระหงในอาภรณ์สีส้มอ่อนลุกขึ้นทำท่าจะออกไปนอกห้อง

เพื่อนสาวถามขึ้นทันทีแล้วทำท่าจะลุกตามไป "ไปไหนนายน้า"

หากก่อนที่จะได้ลุกตามไปสนใจ ดวงตาสีเพลิงก็หันกลับมาเหมือนมีเครื่องหมายว่า นางไม่ควรที่จะตามไปเป็นอย่างยิ่งและประกายบางอย่างในดวงตาคู่นั้นก็บอกลถึงเรื่องที่นางกำลังจะต้องทำโดยไม่ต้องพูด

ไม่มีการตอบคำถาม นางมองเซียร์อยู่ฮึดใจก่อนจะเดินออกไป โดยทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า

ภายในห้องเหลือแค่เรียวกและเซียร์โดยปริยาย เซียร์ขยับลุกไปนั่งที่ที่คลาสนายน้าเพิ่งลุกออกมา แก้อ้อไม้สักแท่นดำด้วยสีมุกกรุด้วยเบาะสีทองดูงามสง่า ลายของเบาะเป็นรูปดอกไม้ที่กำลั้งบาน ตรงกลางเป็นตราเกี่ยวกระหวัดของเถาไม้และสัญลักษณ์บางอย่างที่ชายหนุ่มไม่เคยรู้จักหรือแม้แต่เห็นมาก่อน

เรียวมองไปรอบๆห้องอย่างสนใจ ภายในห้องมีเตียงนอนขนาดใหญ่ซึ่งเขาคิดว่ามันใหญ่จนเกินไป เตียงถูกบังสายตาไว้บางส่วนด้วยผ้าม่านบางสีแดง ห้อยพู่สีทอง หน้าต่างกรุด้วยกระจกทุกบาน มีลายด้านเป็นรูปดอกไม้และมีตราสัญลักษณ์ เหมือนกับเบาะที่เขียรนั่งอยู่ เพดานห้องสูงจนเขานึกว่าเป็นห้องโถง ภาพวาดเหมือนเป็นรูปตำนานอะไรบางอย่างและตรงกลางก็มีตราเดิมอยู่เช่นกัน โคมไฟแก้วระย้าสามชั้นที่ห้อยลงมาจับกับการตกแต่งห้องดังถูกสรรค์สร้างออกแบบมาอย่างดี

"เรียวคิดอะไรอยู่" เขียรถามซัดเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้สนใจอาหารตรงหน้า หากแต่กลับสนใจสิ่งรอบข้าง โดยเฉพาะเครื่องเรือนและตราสัญลักษณ์ต่างๆเป็นพิเศษมากกว่า

"ห้องนี้เป็นห้องของใครหรือ"

"เป็นห้องที่ใช้รับแขกของตระกูลยูวี่ลีเนี่ย ตระกูลของคลาสนาย่านะ" เขียรขยายความ เมื่อเห็นว่าคิ้วของชายหนุ่มตรงหน้าขมวดเข้าหากันอย่างสงสัย "ตอนนี้ เป็นห้องของเจ้า"

"ห้องของข้ารึ?"

"ใช่ ห้องของเจ้า ระหว่างที่เจ้าอยู่ที่อาณาจักรนี้ จะต้องพักอยู่ที่นี่" เขียรบอกเสียงหนักแน่น

"อืม...แล้ว...เอ่อ..." เรียวมองไปรอบๆ รวากับมองหาอะไรสักอย่าง

"นาย่านะรึ" เขียรถามถูกจุด เมื่อเห็นท่าที่เล็กกลั้วของชายหนุ่มก็เผยยิ้มออกมา เป็นยิ้มที่อ่อนโยนเหลือเกิน "รอดูตอนกลางคืนแล้วกัน วันนี้ที่อาณาจักรของเรามีงานเทศกาล เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าจะได้เห็นอีกด้านของนาย่านะ"

ท่าจะเป็นอย่างที่เขาพูดเจ้าของตาสีเหลืองอำพันนามว่า 'เขียร' กล่าวไว้ ไม่มีผิด วันนี้ต้องมีงานเทศกาลที่ใหญ่โตมากอย่างแน่นอนนอน แทบทุกคนที่มีแรงพอช่วยงาน ต่างทำงานอย่างเร่งรีบ ทว่าสีหน้าระบายนอยยิ้มตลอดเวลา ไม่มีใครได้หยุดพักสักคน ข้าวของถูกโยกย้ายไปตามคำสั่งของชายมีอายุดูน่าเกรงขามคนหนึ่ง ตรงกลางตั้งเวทียกระดับสูงจากพื้นหลายเมตร ล้อมด้วยน้ำพุและสวนดอกไม้มานานานาพันธุ์ รอบๆยังมีโต๊ะยาวอีกหลายตัววางเรียงกัน และบางโต๊ะมีอาหารมาวางไว้เรียบร้อยแล้ว

"พ่อหนุ่ม" เสียงหนึ่งดังขึ้นขัดการดูบรรยากาศรอบๆอย่างที่เขาตั้งใจไว้

"เรียกข้าหรือครับ" เขาเดินเข้าไปหาอย่างไม่แน่ใจ

"ใช่ ข้าเรียกเจ้านั้นแหละ ช่วยยกเจ้าสิ่งนี้ไปวางไว้ตรงนั้นทีสิ" ชายที่คอย
สั่งงานชิ้นนี้ไปที่เวที

เขายกไปให้อย่างว่าง่าย หลังจากนั้นเขาก็ไม่มีเวลาว่างอีกเลย ดูเหมือน
ชายหนุ่มจะเป็นที่ถูกใจชายมีอายุคนนั้นมาก เขาถูกใช้ให้ยกโน่นยกนี่อยู่ตลอด

จนงานเสร็จ เขาถึงได้มีเวลานั่งลงมองดูบรรยากาศที่ตกแต่งไว้อย่าง
สวยงามสมกับที่ตั้งใจ

"เหนื่อยหรือพ่อหนุ่ม ขอบใจมาก ทั้งที่เป็นแขกแต่ก็กลับมาช่วยงานเทศกาล
ของอาณาจักรเรา" ชายคนเดียวกับที่สั่งงานเขานั่งลงข้างๆ พร้อมยื่นแก้วน้ำดินเผา
ภายในมีน้ำสีชมพูอ่อนส่งกลิ่นหอมจุกอยู่เกือบเต็มแก้วให้ ใบหน้าเกลื่อนด้วย
รอยยิ้มบางๆเป็นครั้งแรกตลอดระยะเวลาการสั่งงาน

"งานเล็กน้อย ท่านไม่ต้องขอบคุณข้าหรือ" เรียวโค้งให้ผู้สูงวัยกว่าพลาง
รับแก้วน้ำมาดื่มอย่างกระหาย หอม หวาน

"ข้าเป็นพ่อของคลาสนาย่า เจ้าของบ้านที่เจ้าพักอยู่นั้นแหละ ข้าเห็นเจ้า
ตอนเดินเข้าไปในห้องรับแขกของเรา จึงอยากจะทำความรู้สึกเจ้าดูเท่านั้นว่า
แขกของนาย่าจะเป็นคนอย่างไร" ชายวัยกลางคนเอ่ยเมื่อเห็นเรียวดื่มน้ำในแก้ว
ดินเผาจนเกือบหมด

"ขอบคุณท่านผู้อาวุโสที่ให้ข้าพักที่บ้านของท่าน"

"ต้องขอบคุณเชียร์ที่เกลี้ยกล่อมนาย่าถึงจะถูก" ผู้ซึ่งกล่าวว่าตนเองเป็น
บิดาของคลาสนาย่าเอ่ยติดตลก ก่อนจะลุกขึ้นหมุนตัวไปส่งงานที่ยังค้างอยู่
บางส่วน นั่นคืออาหารที่จะเลี้ยงคนในงานเทศกาล

"เดี๋ยวก่อนท่านผู้อาวุโส" เรียวลุกขึ้นและเดินตามอย่างรวดเร็ว "ข้าขอทราบ
นามของท่าน"

"เบรสเลียต" ชายวัยกลางคนตอบโดยไม่เอื้อมตัวกลับมามอง

งานเทศกาลกำลังเริ่มขึ้นแล้ว ผู้คนมากมายหลั่งไหลออกมาจากบ้านของ
ตนเอง จับจอบที่นั่งใกล้เวทีให้มากที่สุด บางคนก็เดินดักอาหารจากโต๊ะยาวด้านข้าง
มานั่งกินเพื่อรอการแสดงต่างๆบนเวที

งานเริ่มจริงๆเมื่อนาฬิกากำลังตีบอกเวลาเที่ยงคืน เวลาที่ทุกคนต่างจดจ่อ รอคอยมาตลอด ทุกคนหยุดเสียงที่คุยกันจ๊อกแจ๊ก หยุดทานอาหารที่ถืออยู่

"ดูให้ดีนะเรียว" เขี่ยรบอกขณะที่มองเวทಿಯ่างไม่คลาดสายตา ดวงตาสีอำพันมีประกายระยิบสะท้อนกับแสงของดวงจันทร์ ส่งให้ใบหน้านั้นดูผิดแผกขึ้น อย่างประหลาด

ดวงไฟตรงเวทีย่อยๆหรือลงจนแทบจะไม่มีแสง มีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่บนเวทีเป็นเงาตะคุ่มๆ ดวงจันทร์ออกมาจากหลังเมฆ ส่งให้เห็นเจ้าของร่างซึ่งยืนอยู่บนเวที

คลาสนาย่า เจ้าของตาสีแดงดั่งเพลิง ผมสีดำยาวระยิบพันถูกรวบมวยไว้กลางศีรษะด้วยปีกผมรูปดอกไม้ฝั่งด้วยเพชรสีชมพูจาง ผมส่วนหนึ่งถูกร้อยด้วยไข่มุกเม็ดจิ๋วสีขาวนวลทิ้งปลายเป็นไข่มุกเม็ดโตสีน้ำเงินเข้ม อีกบางส่วนถูกปล่อยให้ยาวลงมา ดูแล้วสวยงามไม่น้อย คอระหงที่ยังสวมสร้อยห้อยจี้รูปหยดน้ำสีทับทิม ล้อมเพชรเป็นประกายล่อแสงจันทร์รา ผ่าเนื้อละเอียดอ่อนที่ถูกทำเป็นอาภรณ์ตัวนอกนั้นโปร่งบางเบา พลิวตามท่วงทำนองการขยับเคลื่อนไหวของนางตั้งเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย อาภรณ์ตัวในเป็นสีขาวสะอาดขลิบด้วยไหมสีทอง บักลายด้วยมุกเม็ดเล็กจิ๋วเรียงร้อยจนเป็นรูปดอกไม้ที่กำลังเบ่งบาน ผ่าบางสีครีมสะอาดขาวปลิวพลิวไปตามลมอย่างกำลังเริงระบำ คลาสนาย่าดูงดงาม และเยือกเย็น

ร่างบางค่อยๆขยับอย่างเชื่องช้า กรีดมือและค่อยๆโค้งตัว เสียงกรังกริ่งของกระดิ่งที่อยู่ที่ข้อมือและข้อเท้าทั้ง 2 ข้างดังกังวานประดุจแก้วเนื้อดี

คลาสนาย่ากำลังเริงระบำ!!!

เป็นภาพที่ใครก็ไม่อาจจะละสายตาออกไปได้ งดงามราวกับภาพวาดของจิตรกรชื่อดัง อ่อนไหว นุ่มนวล พลิวไหว แต่ช่างดุดันและเข้มแข็ง!

คลาสนาย่าระบำต่อไปภายใต้แสงจันทร์นวลที่ส่องลงมาที่เวทಿಯ่างพอดีพอดี ราวกับมีดวงไฟดวงมหึมาฉายภาพของคลาสนาย่าแต่เพียงผู้เดียว!

เมื่อคลาสนาย่าระบำจบ ชั่วอึดใจ ความเงิบเข้าครอบงำ แล้วเปลี่ยนเป็นความปลื้มปิติยินดีอย่างยิ่ง เมื่อแสงสีทองเป็นประกายส่องลงมาจากภูเขาที่เหมือนกำลังลอยอยู่บนฟ้า

เมื่อลอยฟ้านั่นเอง! ถ้าสังเกตดูให้ดีจะเห็นบางอย่างกำลังลงมาพร้อมกับแสงสีทองนั้น เป็นริ้วสายยาวเหยียด

เมื่อใกล้เข้ามา ทุกคนถึงได้เห็นเป็นขบวนใหญ่โตและอลังการ หญิงสาวสองคนยืนขนานข้างชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาคมสัน จมูกโด่ง คิ้วเข้ม ตาคม รูปร่างสูงแต่ไม่หนา หากก็มีใช้อ่อนแอ่น และยังมีทั้งชายและหญิงในชุดงดงามอีกมากมายยืนเยื้องไปทางด้านหลัง

"ยินดีอย่างยิ่งที่ท่านลงมาร่วมงานเทศกาลของพวกเรา" เบรสลีย์ตโค้งให้ชายหนุ่มที่อยู่หน้าสุดอย่างเต็มพิธีการจนประกายตาของกษัตริย์หนุ่มเปลี่ยนไปเล็กน้อย

"ข้าต้องมาแน่นอนท่านเบรสลีย์ต ปีนี้คลาสนายาเจิงระบำไต้ดังงามเหลือเกิน" ชายหนุ่มทอดเสียงหวานจนทำให้เจ้าของชื่อเบือนหน้าไปทางอื่นด้วยความขัดใจหรือไม่พอใจไม่มีใครทราบ ผมสีดำสะบัดปลิวบังใบหน้าเพริวสะอาดไปกว่าครึ่ง

"ดีใจจริงที่ได้พบท่านที่นี่ โนอาร์" เซียร์ออกลูกจากที่นั่งมาขึ้นข้างคลาสนายาดวงตาสีเหลืองใสที่เคยเต็มไปด้วยความอ่อนโยนดูร้าวขึ้นอย่างน่าประหลาด

"ข้าก็ดีใจที่ได้เจอเจ้า เซียร์" โนอาร์ยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะหันหน้าไปหาชายหนุ่มแปลกหน้าของที่นี่ "นั่นแขกที่พลัดหลงเข้ามาในอาณาจักรของเราใช่ไหมท่านเบรสลีย์ต"

เบรสลีย์ตไม่ได้ตอบ เพียงแต่พยักหน้าเล็กน้อยและผายมือเชิญโนอาร์ให้นั่งเก้าอี้ที่อยู่บนสุด เก้าอี้ที่ดูคล้ายกับบัลลังก์สีทอง ตัวฐานฝังมุกคุณลวดลายวิจิตรที่เขาเตรียมไว้ตั้งรู้ล่วงหน้าว่าชายที่ชื่อโนอาร์จะต้องลงมาเป็นแน่

"ที่ข้าลงมาเพราะมีเรื่องจะมาปรึกษากับท่านด้วย ท่านเบรสลีย์ต" โนอาร์หันกลับไปให้ความสนใจกับชายสูงวัย แล้วเริ่มบทสนทนาทันที

"มีสิ่งใดที่ท่านต้องปรึกษาข้าฉันหรือ?" เบรสลีย์ตเลิกคิ้วอย่างสงสัย

ตั้งแต่ชายผู้นี้เริ่มขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรนี้แล้ว เขาไม่เคยได้มาพูดคุยหรือปรึกษางานเรื่องอะไรแม้แต่อย่างเดียว ทั้งที่เมื่อก่อนเขาเป็นเพื่อนสนิทของเซียร์และคลาสนายาจนแทบจะแยกออกจากกันไม่ได้

ทั้งสามเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กสายสัมพันธ์ลึกซึ้งกินไปหลายชั่วอายุคน แต่เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นกับพวกเขา ทำให้ความสัมพันธ์ทั้งหมดยุติลงหรืออาจจะถึงขั้นขาดสะบั้นเลยก็ได้ แล้วพวกเขาที่ไม่เคยไปมาหาสู่กันอีกเลย โดยเฉพาะเซียร์ ที่จึงเกลียดชังชายหนุ่มตรงหน้าเป็นพิเศษ

เสียงหัวดังขึ้นขัดความคิดของเบรสลีย์ต

"เรื่องของนาย้า ไมลี คลาสนาย้า ลูกสาวของท่าน"

"คลาสนาย้าจันนี่?" ชายสูงด้วยวัยวุฒิทวนคำอย่างงงวย "คลาสนาย้าไปทำอะไรให้ท่านไม่พอใจรี ท่านโนอาร์"

"ไม่เลยเบรสลีย์ต คลาสนาย้าไม่ได้ทำอะไรให้ข้าโกรธ ข้าพอใจต่างหาก" สายตาของโนอาร์สื่อความนัยบางอย่างชัดเจนอย่างเมื่อใครเห็นก็ต้องรู้ทันทีว่าโนอาร์กำลังจะพูดอะไรต่อไป "ข้าต้องการให้ลูกสาวท่านมาเป็นภรรยาของข้า"

"ตำแหน่งพระแม่ฟ้าแห่งบูกวี สูงส่ง ไม่เหมาะกับข้าอย่างแน่นอน" คลาสนาย้าปฏิเสธทันทีทันควัน

นางไม่ต้องการที่จะแต่งงานกับโนอาร์ ผู้ชายที่เคยได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนชายที่สนิทที่สุดเพียงคนเดียว แต่ตอนนี้ทุกอย่างมันจบสิ้นแล้ว กลายเป็นอดีต การที่พูดถึงเรื่องนี้เป็นสัญญาณเตือนถึงเหตุการณ์บางอย่างที่นางอยากจะลืมเป็นที่สุด ให้กลับมาระจางชัดในความทรงจำของนางอีกครั้ง คลาสนาย้าจับใจที่คอแน่นด้วยความผลอตัว

"ใครว่า มันเหมาะกับเจ้ามากต่างหาก คลาสนาย้า" โนอาร์เริ่มกล่อมอย่างคิดว่าจะต้องได้ผล

แต่มันก็ได้เป็นอย่างไรที่คาดไว้ ในเมื่อคนตรงหน้าเขา เป็นผู้หญิงที่ยิ่งทนงยิ่งกว่าใคร ซึ่งความจริงเขาน่าจะรู้ดี แต่ระยะเวลาทำให้บางอย่างเริ่มลืมนั่น

"เหอะ" คลาสนาย้าเค้นเสียงอย่างไม่สบอารมณ์ "มีหญิงชาวฟ้ามากมายให้ท่านเลือก เราไม่ต้องการเป็นภรรยาของเจ้า โนอาร์!"

หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างซ้ายของโนอาร์ชี้หน้าคลาสนาย้าอย่างเก็บอารมณ์ไม่อยู่ เสียงตวาดดังตามมาอย่างกราดกรี้ยว

"เสียมารยาท เจ้าผู้หญิงชาวดินผู้แสนจะต่ำต้อย!"

"หยุดนะลอร์ เจ้าไม่มีสิทธิ์พูดกับว่าที่พระแม่ฟ้าเอ็งนั่น"

"ทำไม ทำไมละรลัล ทำไมถึงต้องเป็นหญิงชาวดิน ทำไม!" ลอร์สะบัดหน้ามาถามรลัล ผู้หญิงใบหน้าที่งดงามท่าทางขริ่มซึ่งยืนอยู่ทางด้านขวาของโนอาร์

รลัล เป็นผู้หญิงสูงโปร่ง ผมสีดำนอ่อนของหญ้าแปลกตาอย่างยิ่ง โดยเฉพาะดวงตาที่ราวกับว่าไม่เคยรู้สึกอย่างอื่นนอกจากความสงบ สีเขียวเข้มทำให้อ่างหน้านั้นราวกับรูปสลัก เควองค์เล็ก ใบหน้าเรียวยาวแต่มีด้วยสีสันบางๆ กลิ่นหอมระรวย

ออกมาจากตัวนาง ชูดสีขาวยังทำให้นางดูงดงามและบริสุทธิ์

"หยุดเถอะลอร์ นางคือผู้หญิงที่ข้าเลือก" โนอาร์ตอบพะเองด้วยน้ำเสียงเรียบ
ทั้งนัยน์ตามส่งกระแสแห่งความไม่พอใจนิดๆ ทำให้ลอร์ต้องสงบปากแต่โดยดี
หากดวงตาจ้องคลาสนาย่าอย่างเอาเรื่อง

"โนอาร์ เจ้าคิดว่าเราเป็นอะไร เราไม่ใช่สิ่งของที่เจ้าเลือกหรืออยากได้แล้ว
จะได้เสมอหรอกนะ!" คลาสนาย่าตอบโต้ด้วยเสียงราบเรียบ แต่แววตาลุกโชน
ด้วยความโกรธ

"ท่านโนอาร์ ลูกของข้ายังอ่อนต่อโลกนัก ข้าคิดว่า..."

"ไม่ต้องคิดหรือที่ท่านเบรสลีเยต ข้าตัดสินใจแล้ว"

"ไม่ ไม่ว่าชาติไหนหรือชาติไหน ข้าก็จะไม่ยกคลาสนาย่าให้คนอย่างเจ้า
โนอาร์!" คราวนี้กลับเป็นเสียงตวาดของเซียร์ ซึ่งยืนดูเหตุการณ์อยู่นานพอสมควร
"ความจริง ข้าก็ไม่มีสิทธิ์จะห้ามเจ้า แต่ข้าจะไม่ยกนาย่าให้แก่คนที่ไม่เห็นคุณค่า
จริงๆของนางหรอก รู้ไว้ด้วย การที่เจ้าต้องการแต่งงานกับคลาสนาย่า ก็เป็นเพราะ
คำทำนายเง่าของยัยแม่มนั้น ข้าไม่มีทางยกนาย่าให้คนอย่างเจ้า โนอาร์!"

ไม่ใช่แค่โนอาร์ที่ถูกเซียร์ระเบิดอารมณ์ ยังรวมไปถึงเทพพยากรณ์ หรือ
ที่เซียร์เรียกว่ายัยแม่มดด้วย

ไม่มีวันซะละที่นางจะยกเพื่อนรักของนางให้คนอย่างเขา เซียร์ชี้หน้าโนอาร์
อย่างไม่ยี่หระต่อสายตาของชาวฟ้าทั้งหลายที่กำลังจ้องหน้าอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

"เจ้าคิดว่าอย่างนั้นหรือ...เซียร์" โนอาร์ถาม เย็นชาทั้งสีหน้า แววตาและ
น้ำเสียง

เซียร์หรือตาลงเล็กน้อยกับคำถามที่หน้าจะรู้แก่ใจดีอยู่แล้ว

"ใช่...เจ้ามันเป็นคนอย่างนั้น โนอาร์"

"เออ...ข้าขอขัดจังหวะนิดหนึ่งได้ไหม?" แยกต่างอาณาจักรที่พลัดหลง
เข้ามาแทรกขึ้น

"เจ้าต้องการจะพูดอะไร" โนอาร์หันมาถาม ทั้งพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต

"ข้าไม่รู้หรอกนะว่าเรื่องก่อนหน้านี้อจะเป็นอย่างไร แต่ข้าคิดว่าการจะขอ
ผู้หญิงสักคนแต่งงานนั้น เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก ท่านควรจะเลือกผู้หญิงที่ท่านรัก
จริงๆ แล้วอีกอย่าง ผู้หญิงคนนั้นก็จะต้องรักท่านด้วย หรือท่านว่าอย่างไร?"
คำถามสุดท้ายเรียวยหันไปถามเบรสลีเยต

"เจ้าไม่รู้ประเพณี หรือเรื่องอะไรของอาณาจักรเราเอาซะเลย เจ้าคนพลัด
หลังถิ่น" ลอร์ระเบิดหัวเราะออกมาทันทีที่เรียวยุดจบ

ลอร์ เป็นผู้หญิงที่แตกต่างจากราลโดยสิ้นเชิง ในเรื่องนิสัย นางเป็นคน
พูดตรงไปตรงมา ไม่ค่อยเก็บความรู้สึก ผมหยักเป็นลอนสีน้ำตาลแก้มอมกรอบ
ไบหน้ารูปไข่ให้ดูเด่นชัดขึ้น ดวงตาคุโตสีฟ้าเข้ม รวกับมีเรื่องร้อนใจตลอดเวลา

แต่เรื่องมันก็เป็นอย่างที่ลอร์ว่า...ราชวงศ์แห่งบูคว์ ไม่มีสิทธิเลือกคู่ครอง
ด้วยตนเอง แม้แต่คนผู้นั้นจะเป็นถึงกษัตริย์ ก็ไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน การตัดสินใจ
และเลือกคู่ของราชวงศ์อยู่ในอำนาจของเทพพยากรณ์มาหลายต่อหลายพันปีแล้ว

"ข้ามีข้อเสนอ ท่านโนอาร์" เบรสลีย์ตกลงว่าเสียงเรียบ ทั้งที่ในใจเขา
กำลังเถียงกันวุ่นวาย ว่าควรหรือไม่ ที่จะยื่นข้อเสนอที่เสียงอันตรายนี้ออกไป

"ว่ามา ท่านเบรสลีย์ แต่ข้าหวังว่ามันคงเป็นข้อเสนอที่ดีนะ"

ผู้เฒ่าสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่

ข้อเสนอที่ดีหรือ? เขาเองยังไม่แน่ใจ ด้วยซ้ำ

"ถ้าหากท่านทำให้ลูกสาวข้าทำสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยทำมาก่อนเลยได้ คลาสนาย่า
จะเป็นของท่าน"

ทันทีที่คำพูดของผู้เป็นพ่อหลุดจากปาก คลาสนาย่าเขิดหน้าขึ้นเล็กน้อย
มันเป็นข้อเสนอที่ดีที่สุดสำหรับนาง...นางผู้ไม่เคยหลังน้ำตา

"การทำให้คลาสนาย่าร้องไห้ล่ะสิ" โนอาร์กล่าวอย่างรู้ดี คิ้วขมวดเข้าหากัน
เล็กน้อย ก่อนจะคลายออกแทบจะในทันที "น่าสนุก!"

"ท่านโนอาร์ การที่จะทำให้ท่านคลาสนาย่าร้องไห้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะคะ"
ราลก็มลังมากระซิบ

"มันก็คงไม่ยากเกินความสามารถของข้าหรอก ราล" โนอาร์เผยยิ้มที่
คลาสนาย่าคิดว่ามันเป็นการแสบเย้ยมากกว่า รอยยิ้มกึ่งเยาะกึ่งเศร้า ความนัย
แห่งรอยยิ้มนั้น คงมีแต่เจ้าตัวที่รับรู้

"เซียร์ เรื่องนี้ต้องให้เจ้าช่วยแล้ว"

"หึ...โนอาร์ เจ้าจะพูดอะไรก็พูดมาเลยดีกว่า ข้าไม่มีเวลาให้เจ้ามากนัก
หรอก" เซียร์แค้นหัวเราะอย่างนึกเหยียดหยาม ดวงตาคม่นมองลงวบหนึ่งก่อนจะ
เป็นประกายเหมือนปกติ

"พ่ungsี้เที่ยงตรง เจอกันที่ลานประลอง"

ทันทีที่โนอาร์พุดจบแสงสีทองก็ส่องประกายขึ้นอีกครั้ง ชาวฟ้าทั้งหมด
กลับสู่เมืองลอยฟ้า

"อย่าลืมนะเซียร์ เพียงตรง"

ความเจ็บกลับเข้ามาปกคลุมลานเทศกาลอีกครั้ง ชาวดินต่างนั่งเงิบ
เก็บซ่อนความในใจของตนเอง

เรียวไม่เข้าใจว่าโนอาร์ต้องการอะไร เขาหันมามองเซียร์และคลาสนาย่า
สลับกัน ทำท่าจะพุดอะไรแล้วก็หยุดไป

เซียร์มองแสงสีทองจนค่อยๆจางหายไป แล้วหันมามองหน้าคลาสนาย่า
อย่างแจ่มใส

"ดูไว้เถอะคลาสนาย่า พงษ์นั้นนะ ไม่ว่าจะเกิดอะไร เจ้าห้ามร้องให้เด็ดขาด
เจ้าเข้าใจใช่ไหม นาย่า" เซียร์วางมือบนบ่าเพื่อนอย่างรักใคร่

คลาสนาย่าพยักหน้าเบาๆ นึกหวั่นจนกำจี้รูปหยดน้ำแน่นอีกครั้ง

ความเป็นเพื่อนและความผูกพันที่แน่นแฟ้นมานานแสนนาน ทำให้นาง
รู้สึกหวั่นใจอยู่ไม่น้อย

เพื่อนคนนั้นทำอะไรที่นางคาดไม่ถึงหลายอย่างในชีวิต

แต่นางรู้ดี ไม่มีอะไรหยุดเพื่อนไว้ได้อีกต่อไป